

ved Masned Sund, over Lillebælt og over Storebælt, foruden Isbryderne, der daglig gøre Fyldest. Det er jo Færgesarten, der er af største Bigtighed, Transporten af Varer i hele Vognladninger, og denne stiller sig summarist saaledes, at der fra den 17de Februar til den 8de Marts gennemsnitlig er overført daglig 20 Vogne fra Helsingør til Helsingborg, 40 Vogne over Masned Sund, 80 over Storebælt og 160 over Lillebælt. Det er alvorlige Tal, og man kan ved en hvilken som helst anden Befordring ikke besørge denne Trafik. Saa nævnte den ærede Ordfører ganske vist med Føje, at der har været Vanskeligheder ved at komme igennem alle Steder, hvilket særlig har været Tilfældet med Passagerbefordringen. Men jeg vil gøre opmærksom paa, at de to Hovedprodukter, Flæsk og Smør, har man fra Kjøbenhavn, Sjælland og Fyn overført til Esbjerg, og der har ikke været en eneste Drittel Smør eller en eneste Baller Flæsk, som ikke er besørget, og jeg tør tilføje, i rette Tid, og det har været ret betydelige Forsendelser, der har været Tale om. Jeg holder altsaa fast ved, at det rette er isbrydende Færger, hjulplne af Isbrydere, og det rette Princip er at koncentrere sig paa enkelte Punkter og ikke sprede sig for stærkt. Jeg skal blot gøre endnu en Bemærkning. Jeg har maaste allerede berørt det Spørgsmaal, idet jeg har fremhævet den store Forskel, der fremkommer derved, at man imellem Helsingør og Helsingborg kan se fra den ene Bred til den anden, at det samme gælder mellem Strib og Fredericia, og at i Store Bælt ligger Sprogø i Midten. Man vil altsaa altid paa disse korte Ruter kunne komme en Istransport til Hjælp. Naar man derimod skal vove sig 10—12 Mil ud paa det vilde Hav, bør man ikke være blind for de Vanskeligheder, det kan medføre for Skibene. Her ved Kjøbenhavn have Forholdene formet sig saaledes, at man til Dels ved Hjælp af Statens Isbrydere er hjulpet noget til Rette. Det er gaaet bedre end tidligere, og det er min Overbevisning, at det kan gøres bedre og bedre, jo stærkere man rustet sig. Jeg kommer en af Dagene med et Forslag i den Retning. Men vi kunne aldrig vente at komme saa vidt, at vi kunne sejle lige saa godt og navnlig lige saa sikkert under Isforhold som ellers. Udviklingen har jo taget en Retning, som man for 10 Aar siden slet ikke vilde have troet paa, og det Resultat, der nu er naaet, er meget betydeligt. Men Følgen er, at Folk ikke respektere Vanskelighederne ved Transporten om Vinteren. Der er ingen, eller i alt Fald meget faa, som nu til Dags tænke sig, at

de ikke lige saa godt om Vinteren som midt om Sommeren kunne rejse baade Dag og Nat, men saa ganske farefri ere den Slags Rejser dog ikke.

Der er endnu et Spørgsmaal tilbage, som den ærede Ordfører dvælede ved, det var angaaende Esbjerg Havn. Men her kan jeg fatte mig ganske kort. Jeg paakønner, at det ærede Udvalg, skønt der har været mange Tvivl og mange Overvejelser, hvori jeg har taget Del, er blevet enigt om at slutte sig til Regeringsforslaget, som ogsaa er debatteret stærkt af Beboerne derovre. Da man har en Dolkhavn derovre, tror jeg, at det vil være rigtigst at gaa til en Dolkhavn. Aldeles bestemte Tal om, hvad Op mudringen af en Tidevandshavn vil koste, har jeg ikke, men jeg er sikker paa, at den aarlige Udgift til Op mudring vil løbe op til en Sum, som vilde være en meget betydelig Rente i Forhold til den Kapital — knap 200,000 Kr. — som man vil kunne spare. Jeg er overbevist om, at det vil være meget daarlig Økonomi at gaa til en Tidevandshavn, idet man vil komme til langt større aarlige Udgifter end Renten af den Sum, der tales om, naar man indretter en Dolkhavn ved Esbjerg. Det har jo vist sig i Aar som oftere i Isvintre, men ganske særlig i Aar, af hvilken Betydning Esbjerg Havn er for Udsøfjelen til England, og derfor maa vi nødvendigvis ofre noget mere paa denne Havn, og det er paa Tide at gøre det. Man har eksperderet sig igennem i Aar, men det har været yderst vanskeligt og det ligger væsentlig i, at Trafikken ganske særlig har været koncentreret paa enkelte Punkter. Jeg skal indskrænke mig til disse Bemærkninger.

D. Scavenius: Jeg kan være ganske enig med ærede Medlemmer, som have udtalt, at det er heldigt for Befolkningen i de vedkommende Egne, at der anlægges saa mange Stationer og Holdepladser, som med Nærlighed sse kan. Her er imidlertid et Forhold til Stede, som trænger til Ordning, hvis det ikke skal gribe forstyrrende ind netop ved Anlæggelsen af disse Stationer og Holdepladser, og da det ærede Medlem fra Fredensborg (F. Hage), som jeg tror, tidligere har omtalt denne Sag, ikke er til Stede, ønsker jeg gerne at henlede den højtærede Ministers Opmærksomhed paa denne Sag. Det er nemlig Spørgsmaalet om Vedligeholdelsen af Vejene til Stationer og Holdepladser. Naar der er Tale om Anlæg af saadanne Holdepladser, som her foreslaas paa § 26, vil der — hvis Andragenderne imødekømmes — være at stille visse Betingelser over for den vedkommende